

He recordat estranyament, aquests dies, una
vetlla fotografia del meu germà. ~~Ha~~ ^{la} ^{vai} ^{he} ^{seu}, era sem-
blat, en la meua primera vetlla fotogràfica. A

Vallfogosa, aquell estiu de la deu o onze anys.

Onze anys, tan poc temps, i tan mateix, sem-
bla una eternitat. Víctor en devia tenir deu
o onze també - és unió com una persona
ja existeixi en aquestes primerenques edats.

La fotografia era bastant clara. Un contrallum.
Víctor seia de través en un balanci, llegint
atentament un llibre. El balanci estava al
reblat que havia la petita escala, davant la
porta del dalt. Una persiana el cobria i
hi anava a cance a l'altre costat de la casa.
Una cosa ben simple. La posició del Víctor no
la recordo ben bé. És pensó que les aules
commes hi penjaven per sobre un balanci del
balanci. És tenia una de venada? Donia
un vestit de mariner, ratllat de blau i blanc

que havia estat men.
És molt curiós, però l'imatge d'aquesta foto
~~estat~~ em veu de tant en tant. Recordo
que aquella figura inclinada, buscant
un rímet, que hi ha en vint i tres
a la dreta d' "El matrimoni de la Verge"
me la suggereix immancablement.

Ara que el Víctor està en perill i que no
puc pensar en ell sense una escuridassa,
puc pensar encara en aquell infant del
balanci, sense terra i sense inquiete
Par. M'ajudaria tenir aquell clide. Però
on deu ser? Fa ja aviat dos anys que no
he estat a casa. Cap cosa no deu ser al bloc
que era unanjo me. A vint anys. El
clanc de la padrina ja no deu anar en de
na, i cada vegada, ni que no deu anar més
anunciant i treball buscant-lo pels blocs més im
veritables. La terra dona beina de cada
dia, padrina. Perdona'm si veu veu en Par.
Però, què vols veure-hi? sóc beble, és a dir,
Tu ara deu saber molt millor que jo
mabeix, el que jo sóc realment. Perdona'm,
i, en pots, ajunda'm.